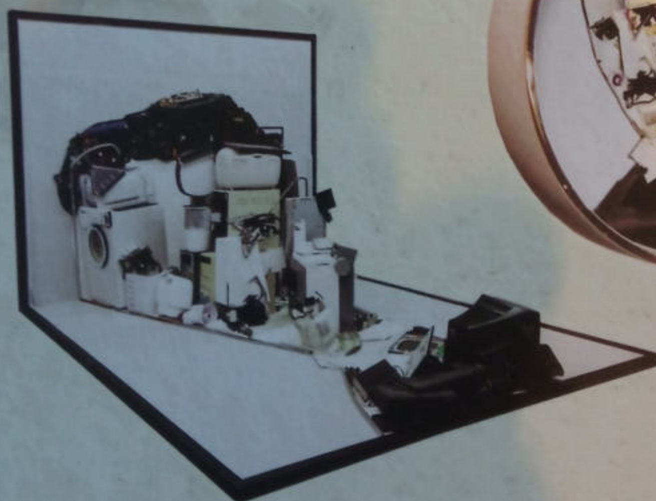
THEODOR CODREANU

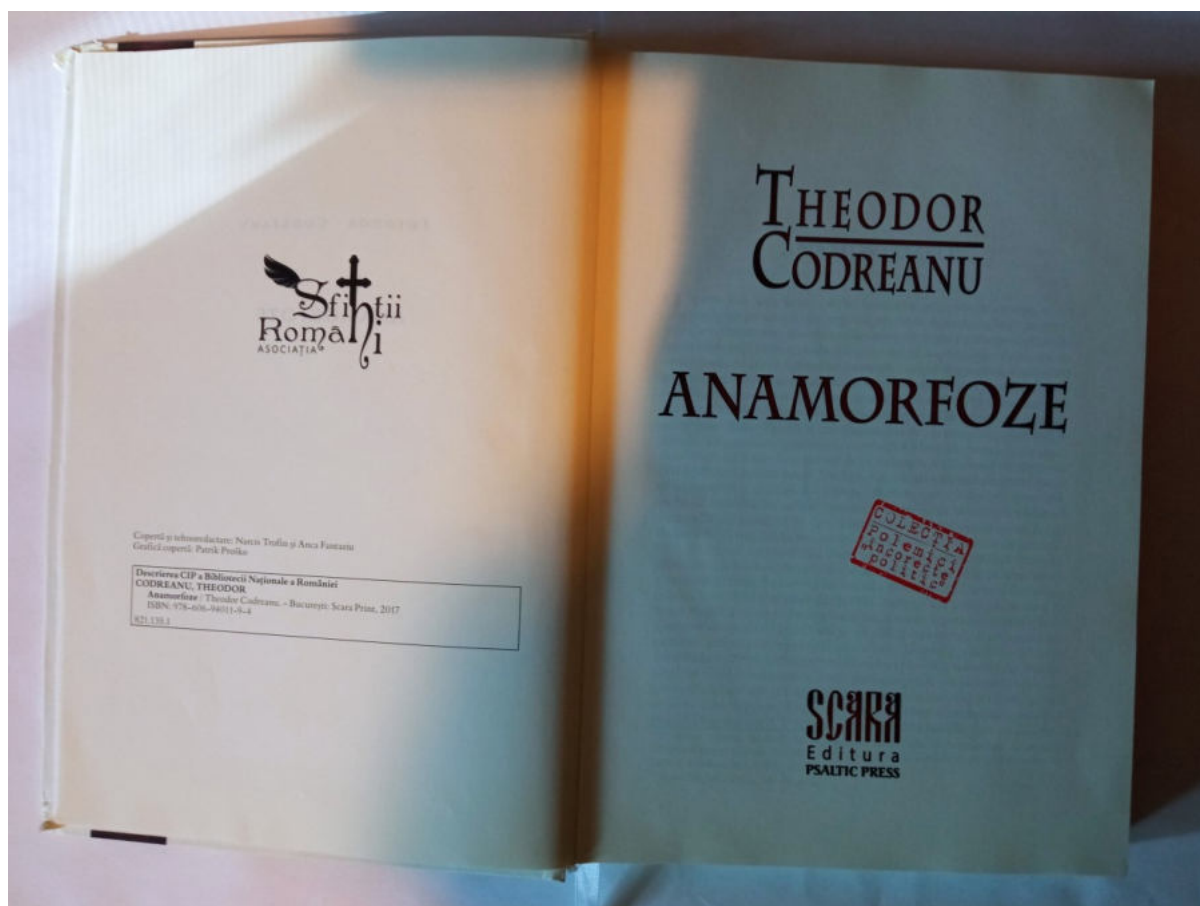
COLECȚIA
Polemici
„incorecte
politic" 1

ANAMORFOZE

SCARA
Editura

Sfinții Români
ASOCIAȚIA
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CODREANU, THEODOR
Anamorfoze / Theodor Codreanu. - București: Scara Prim, 2017
THEODOR
CODREANU
ANAMORFOZE
COLECȚIA
Polemici
necorecte
politic
SCARA
Editura
PSALTIC PRESS

postmoderne. Și totuși „interpretarea" lui Sorin Cerin trimite mai degrabă la agnosticismul lui Kant, conform căruia rațiunea pură are acces doar la *fenomen*, niciodată la *noumen*. Cum Sorin Cerin asimilează *fenomenul* cu *Iluziile Vieții*, e de tras concluzia că, abordând iluzia, abandonăm adevărul. Așa că *noumenalul* e de recunoscut în sintagma *Adevărul Absolut*, opus *Iluziilor Vieții*, cărora le recunoaște totuși statutul de *aplicații* la adevăr, dar, paradoxal, ca „*minciună*" caracteristică ființei umane: „*De ce sunt toate o minciună? Fiindcă* ***Omul este o minciună a naturii Factorului care l-a zămislit***."[241] Iar omul este numit „*minciună*" deoarece uită „*cu desăvârșire de adevăratul sens al vieții* [care] *este acela de a iubi*". *Factorul Creator* (redenumire a Creatorului transbordat în limbajul corectitudinii politice!?), admite autorul (chiar dacă neagă ecuația *Factor Creator = Creator*), este *iubire*, omul uitând asta, deși este destinat prin naștere fericirii. Minciunile, *Iluziile Vieții* (de ce uită d-l Cerin să le asimileze sau să le distingă de *māya* indiană, unde opoziția dintre *samsāra* și *nirvāna* se finalizează în emblematica formulă: „*totul este suferință, totul este neadevăr*"?) – care sunt condiția însăși a existenței umane – sunt condamnate a-l arunca pe om în logica bivalentă, de nivel 2, cum o numește, încât tot ce aparține sferei *Cunoașterii Închise* se nutrește din antiteze. De aici încolo, între atâtea altele, autorul ar fi putut invoca tradiția hegeliană (a rezolvării antitezelor prin sinteză) sau pe cea eminesciană („*antitezele sunt viața*", în ipostazele „*monstruosului*" sau „*împăcării*"), continuând cu „*antinomiile transfigurate*" ale lui Blaga, cu logica dinamică a contradictoriului a lui Ștefan Lupașcu, unde contrariile sunt rezolvate la nivelul celei de a treia materii (*starea T*), ca să nu mai vorbesc de soluția transdisciplinară a lui Basarab Nicolescu, poate cea mai apropiată de spiritul teologiei creștine. Ceea ce este evident, e că filosofia lui Sorin Cerin nu se întâlnește esențial cu teologia creștină, pe care o dezavuează în numele dualismului său, lăsând să se înțeleagă că dogma creștină oculteaza *contradicțiile* din viața omului și a lumii. Pentru a-și apăra dualismul, autorul mi-a oferit exemplul recentei conferințe a lui Andrei Pleșu, de la Cluj-Napoca, axată pe tema *răului* – conferință susținută la invitația *Asociației Studențești „Edictum Dei"*, la *Universitatea „Babeș-Bolyai"*. Numai că discursul lui Andrei Pleșu s-a produs din perspectivă creștină, atestând că teologia nu ignoră natura contradictorie a omului și a lumii, după cum nu a ignorat-o nici Iisus. Raportându-ne raționalist la „independența" Răului în lume față cu puterea divină, Dumnezeu apare ca lipsit de Atotputernicie, ceea ce a dat multă bătaie de cap filosofilor și teologilor. Pentru a rezolva dilema, Andrei Pleșu a recurs la parabola semănatului grâului și neghinei în același

[241] *Ibidem*, p. 9.

ogor (Matei, 13: 24-30). „Puriștii" (citește *raționaliștii, fanaticii, utopiștii*) se grăbesc să smulgă neghina, fiind opriți de Stăpânul/Mântuitorul ogorului, fiindcă numai în prezența neghinei/Răului va ieși la iveală Binele/grâul. Raționamentul acesta, profund teologic, constituie și forma de argumentare filosofică, centrală chiar, a *coaxiologiei* lui Sorin Cerin, atunci când vorbește despre Bine/Rău, Dumnezeu/diavol. Din păcate, el alunecă în zona obscură a raționalismului, clădindu-și sistemul la modul eretic – cu violență anticreștină, deși creștin –, riscând apostazia. În consecință, preferă un dualism nețărmurit, supus – nuanțează el – Ierarhiei: „*Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.*"[242] Formularea pare o contradicție în termeni (altă festă jucată de limbă?), fiindcă nu e vorba, totuși, de simetria parității, ci de cea de contrast, ambele fiind surprinse fuzionând și rupându-se *numerologic*: opușii multiplicați succesiv tind spre *asemănare* (*coincidentia oppositorum*, de la Cusanus citire?) cu cât sunt mai depărtați *unul* (punct de plecare) de *celălalt* (punct de sosire); invers, contrastul e maxim în cazul opușilor imediați, de maximă apropiere. Opușii se desfășoară, astfel, numerologic, între *infinit* și *0/nimic*, fără ca 0 să fie atins vreodată.

În vastul palier al *Iluziilor Vieții* nu poate fi vorba de „*cunoaștere*" (Adevărul neputând fi cunoscut), ci doar de „*conștientizare*": „*Conștientizarea este Urma în care se va turna Forma Cunoașterii, cu ajutorul unui Element Oglindă.*"[243] Ne putem întreba din nou dacă *Urma* lui Sorin Cerin are tangențe cu *urma/arhi-urma* lui Jacques Derrida – cale spre filosofia *diseminării* (Gilles Deleuze), încununată în conceptele *diferență/diferanță*. Autorul susține că da – în alte contexte –, vădind posibila asimilare a doctrinei sale la *postmodernism*, ceea ce ar și explica apropierea de varianta marxismului cultural al *corectitudinii politice* în plan sociologic și politic. În orice caz, cunoașterea prin oglindă conștientizează *Eul* (Persoana), acel *străin* pe care-l purtăm în noi și de la care Sorin Cerin așteaptă întoarcerea la *Instinctul Primordial* ca *iubire*, prin *Factorul Creator* care zace în orice om. Intrăm, vrând-nevrând, în spațiul *libidoului* freudian, preluat de revoluția freudo-marxistă a *corectitudinii politice*? Probabil, dacă ne luăm după aforismul „*Istoria omenirii a fost scrisă de sex.*"[244] Iarăși, greu de spus. Instinctul este definit de autor drept „*prima imagine a Ordinii*"[245], deci a *Ierarhiei*, entropia fiind reversul *Instinctului*. Autorul vorbește de *Matrice* și *Scop*, universul nostru fiind autocauzat: „*la început a fost* ***efectul propriei cauze***"[246],

[242] *Ibidem*, p. 5.
[243] *Ibidem*, p. 21.
[244] Sorin Cerin, *Cugetări esențiale*, *Editura Paco*, București, 2013, p. 134.
[245] *Coaxialismul*, p. 27.
[246] *Ibidem*, p. 30.

ceea ce îl determină să nu creadă în populara teorie a *Big Bang*-ului, deoarece ar fi produsul *Coeficientului Logic 2*. Dar întreaga lui construcție pare să se bazeze pe logica bivalentă, care ne aruncă într-un labirint al contradicțiilor. Pentru Sorin Cerin, omul *Iluziilor Vieții* este condamnat să gândească și să trăiască în logica de coeficient 2. Însă logica *coaxiologică* se vrea o depășire a dualismului iluziilor, totodată. El consideră că toate logicile actuale aparțin *Iluziilor Vieții*, căci fac parte din *Creație* și *Destin* – adică sunt logici fondate de *Factorul Creator și Unic Întâmplător* –, pe când el vizează o logică întemeiată de *Cuvântul-Matrice al Limbajului Pur Universal*[247]. Sorin Cerin contrazice definiția dată curent logicii, contestându-i caracterul de știință și considerând-o *Fenomen* datorat *Cunoașterii* izvorâte din *Limbajul Pur Universal*. Logica *coaxiologică* ar fi o combinație a tuturor logicilor cunoscute, o unificare a lor cu ajutorul *Oglinzilor Paralele*, ducând la *Cumulul Funcțional*, singurul care se poate raporta la *Adevărul Absolut* – adevăr din spatele *Adevărului*, totul din spatele *Totului*[248]. Dacă n-ar fi respins din principiu dogma Sfintei Treimi, autorul ar fi ajuns la concluzia că omul nu e condamnat – în condiția lui din era creștină – să gândească exclusiv în logica bivalentă, ca prizonier al *Iluziilor Vieții*. Îl obligă chiar *coaxiologia*.

Să fie aceasta o răsturnare a propriului construct ieșit din logica bivalentă? Măsura de precauție vine de acolo că nu-și asimilează filosofia pe căutarea *Adevărului Absolut*, ci doar pe o raportare la el: „*Orice sistem filosofic sau filosof care pretinde că spune adevărul este mincinos*." Necăutând adevărul, *coaxialismul* crede a găsi doar *axa* dintre antiteze care le-ar legitima ontologic pe ambele antiteze (*neo-ontologia*). Ne-am iluziona dacă am crede că Sorin Cerin se apropie de metoda transdisciplinară, căutând punctul *dintre* două niveluri de *Realitate*, „*dincolo de bine și de rău*" – cum ar spune Nietzsche. El totuși pretinde că logica *coaxiologică* spre acel *dincolo* tinde – în cea mai recentă carte a lui, *Iubire* –, identificând *dincolo*-ul cu *iubirea*, regăsirea lui Dumnezeu, pe care continuă, totuși, să îl dubleze satana, pus în prim plan chiar prin titlul cărții *Antichrist, ființă și iubire* (2007). Prin asemenea poziționare ține, cu tot dinadinsul, să demaște „*fărădelegile istorice ale bisericilor Christului*". Filosofia lui – în ultimă instanță – se vrea a fi un soi de *monoteism* secular, numerologic, de felul Dumnezeului Unic al *Vechiului Testament*, însă paradoxal, dualist, căci Dumnezeu fără diavol nu există! Hibridul acesta ar putea fi încadrat în categoria numită de Ioan Petru Culianu „*monist-dualistă*"[249].

[247] *Logica coaxiologică*, p. 6.
[248] *Ibidem*, p. 26.
[249] Ioan Petru Culianu, *Gnozele dualiste ale Occidentului*, trad. din franceză, de Tereza Culianu-Petrescu, ed. a doua, Editura Polirom, Iași, 2002, p. 20.

Coaxiologia este denumită *„știința opușilor”*, iar *coaxialismul* – „*o nouă filosofie care suprapune Cunoașterea pe substratul ce aparținea Existenței, atribuindu-l altor opuși ai acesteia[,] dar și Existenței implicit.*”[250] *Unu* este *Factorul Creator* care-și naște *Opusul*, recte Dumnezeu pe diavol. *Numărul Unu* este *Instinctul „care este în tot și în toate”*[251]. *Adevărul Absolut* este legat de *Cunoașterea Deschisă* la care *Cunoașterea Închisă* a oamenilor nu are acces. Ar exista, după modelul *Factorului Creator*, nenumărați *Creatori*, consonând, poate, cu ceea ce Blaga numea *„destinul creator al omului”*. Și în gândirea lui Sorin Cerin se vorbește mult de *destin*. Fiecare *Mare Creator și Unic Întâmplător* (!) are o cunoaștere deschisă (*Adevărul Absolut*) și alta închisă, supusă minciunii, *Iluziilor Vieții*. Ca și postmodernii, Sorin Cerin pretinde că în sistemul său ontologia tradițională este părăsită, *„își pierde absolut orice statut, dar toți acești opuși sunt coaxiali, adică au o axă comună având un numitor comun în ideea de* ***substrat****, indiferent dacă acesta este mintal sau de orice altă natură.*”[252]

De fapt, prin *coaxial*, autorul înțelege egalitatea ontologică a opușilor, pe fondul numerologic al *Unului*, acel *monism-dualist* despre care vorbea Ioan Petru Culianu. Dumnezeul său este diadic, nu Treimic, ca în creștinism. Identitatea numerică a opușilor (infinită pe scara nivelelor logice) este totdeauna *„o infinitate minus Unu”*, *„noi aflându-ne la Nivelul 2 al Logicii.*”[253] Cred că acesta este riscul inevitabil al *neo-ontologiei* lui Sorin Cerin: reducția omului, implicit a divinității, la nivelul logicii bivalente. Cartezian fiind, cu voie sau fără voie, el concepe un Dumnezeu *doimic*, ignorând totalmente că Dumnezeu este Treimic. (Încercarea autorului de a se rectifica – admițând că Dumnezeu poate fi și Treimic, Pătrimic, Cincimic etc. – nu face decât să urmeze viziunea numerologică, fiindcă Dumnezeu nu poate fi decât Treimic, multiplicarea neputând duce decât la politeism!) De aici tentația devastatoare de a-l pune pe diavol pe aceeași treaptă cu Dumnezeu, recăzând într-o erezie gnostică de felul bogomilismului sau maniheismului. (Asta în pofida faptului că Sorin Cerin încearcă să distingă între satana, antichrist și diavol, deși îi amestecă permanent, ca produși, în ultimă instanță, de către om.) Raționaliștii alunecă lesne fie în *deism*, fie într-un *neoumanism antropocentric*, cu tendința negării religiilor – cum i se întâmplă și lui Sorin Cerin. Pe a doua cale s-a orientat autorul. Într-acolo duc consecințele complicatei lui sofistici terminologice, cu o orgolioasă rectificare postmodernistă a denumirilor. Cei

250 *Coaxialismul*, p. 45.
251 *Ibidem*, p. 34.
252 *Ibidem*, p. 47.
253 *Ibidem*, p. 49.

doi, Dumnezeu și diavolul, *„nu fac decât să reflecte Omul în ansamblul său, ca ființă divină și demonică în același timp.”*[254] Admițând că Dumnezeu este *Factorul Creator Primordial*, în actul facerii Creatorul a trebuit să-l creeze ca „partener” egal cu sine pe diavol. Alteori, satana apare chiar ca „adevăratul Dumnezeu”: *„Adevăratul Dumnezeu care este Lumina Divină este satana! Cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii, cel care scoate mereu binele în evidență.”*[255] Între Dumnezeu și diavol nu încape rivalitate, căci unul fără altul nu există! În alte părți, Dumnezeu e dincolo de *Factorul Creator*, *„deasupra Creației”*[256], altul decât Dumnezeul *Omului*, care e doar o etapă spre Dumnezeul din spatele *Totului*.

Veșnica ispită a raționalismului erijat în umanism – atunci când nu-l neagă pe Dumnezeu – este să conceapă divinitatea ca operă exclusivă a omului. Este ispita îngerului căzut. O spune și un mare teolog, precum Sfântul Iustin Popovici: *„Omul preferă să-L înlocuiască pe Dumnezeu. Acest lucru îl demonstrează umanismul. Însă nici unul dintre zei n-a fost atât de grav expus pe cât omul-dumnezeu.”*[257] Și a fost grav expus din pricină că omul-dumnezeu este antiteza Dumnezeului-înomenit și a Omului-îndumnezeit. Acel soi de umanism îl frustrează pe om de Adevăr și am văzut cât de vajnic se luptă și Sorin Cerin să excludă Adevărul din viața omului, atribuindu-i acestuia doar *Iluziile Vieții*. Iată cum răspunde Sfântul Iustin Popovici: *„În creștinism, Adevărul nu este un concept filosofic, nici o teorie, nici o învățătură, nici un sistem de precepte, ci este Ipostasul viu divino-uman – Iisus Hristos cel istoric. Înainte de Hristos, oamenii își preînchipuiau Adevărul, însă nu îl dețineau. Odată cu Hristos, ca Logos al lui Dumnezeu Întrupat, Adevărul Dumnezeiesc veșnic se arată întreg în această lume.”*[258]

Ferindu-se a vorbi de Hristos, ci doar de Dumnezeul Unic al *Vechiului Testament* și de alți dumnezei din diverse religii, Sorin Cerin – născut creștin ortodox, cu ascendenți preoți în familie – a preferat să se întoarcă la vechile religii precreștine (asimilând acestora și creștinismul). El e supărat chiar că a fost botezat fără să fie întrebat![259] Autorul a ales, totodată, întoarcerea la *iluminismul* secolului al XVIII-lea, îndemnând – chiar prin titlul unei cărți – să lăsăm *Biblia* pe mâna iluminaților! O fac astăzi,

[254] *Ibidem*, p. 52.
[255] *Cugetări esențiale*, p. 9.
[256] *Iubire*, p. 194.
[257] Sfântul Iustin Popovici, *Abisurile gândirii și simțirii umane*, trad. din limba neoelenă, de pr. dr. Gabriel Mândrilă și Laura Mândrilă, Editura Sophia/Metafraze, București, 2013, p. 66.
[258] *Ibidem*, p. 123.
[259] Sorin Cerin, *Antichrist, ființă și iubire*, Editura Paco, București, 2007, p. 9.

cu asupra de măsură, iluminații „corect politici", împânzitori ai molimei *New Age*. Încât, avertizează – poate prea tranșant – același Iustin Popovici: *„În Apusul european, creștinismul s-a transformat treptat în umanism.*"[260] Sau cum spun de pe firmamentul înaltei filosofii Gianni Vattimo și John D. Caputo (*După moartea lui Dumnezeu*, 2007), creștinismul s-ar împlini doar în faza lui... secularistă!

Omul autocentrat consideră că divinitatea e doar fărâma de Lumină din el, că Dumnezeul exterior e doar proiecția acestei lumini din propria inimă. E doar un pas până la a decide că *„Dieu c'est moi"*. Neîndoielnic că Dumnezeu trebuie căutat în propria inimă, acolo unde pulsează *iubirea*. Eminescu spunea: *„Și eu pun destinul acestei lumi într-o inimă de om"*, însă niciodată n-a pus la îndoială „exterioritatea"/istoricitatea lui Iisus, ca Fiu al Tatălui din Ceruri. Nici Joseph Ratzinger – de la care Sorin Cerin a pornit în parte – nu interpretează simbolul inimii altfel decât Eminescu: *„Când inima omului nu mai e bună, nimic altceva nu mai poate să devină bun. Iar bunătatea inimii poate să vină doar de la Cel care este Bunătatea, Binele însuși.*"[261] De aceea, omul se roagă lui Dumnezeu – nu lui însuși! – pentru întărirea inimii, *rugăciunea inimii* (isihastă) fiind esențială în creștinismul răsăritean. Or, Sorin Cerin are ce are cu *rugăciunea*. El nu poate imagina mântuirea decât prin tine însuți, strict individual, gnostic, inițiatic, încât rugăciunea ar fi inutilă și o invenție ordinară a Bisericii. Cu alte cuvinte, nu poți fi credincios în comuniunea euharistică a Bisericii. Astfel *„cohortele"* care merg la Biserică *„nu vor să înțeleagă nici în ruptul capului* – ne asigură Sorin Cerin – *că sunt Oameni și nu cârpe, decăzute în înstrăinare de propriul «eu».*"[262] *Factorul Nostru Creator* ne-a dat iubire, care e în noi, nu la Dumnezeu: *„Ar fi mult mai bine în această lume dacă oamenii nu s-ar mai ruga și nu ar mai construi atâtea biserici[,] dar și-ar scoate fiecare fărâma de iubire – în definitiv, fărâma de Dumnezeu – și ar împărți-o cu drag unii altora.*"[263] René Girard avertiza că *„singurul om realist este cel care se roagă"*. De ce nu i-am da crezare și lui Goethe: *„Precum tămâia împrospătează viața unui cărbune, tot astfel rugăciunea împrospătează nădejdile inimii."* Sorin Cerin răstoarnă năucitor perspectiva, afirmând că tot răul din lume începe în pragul Bisericii: războaie, crime, violuri, jafuri, minciuna etc. De aceea – zice el –, în romanul *The Origin of God*, în care a creionat o lume ideală a iubirii, eroul său se schimbă dramatic din clipa când i-a ieșit în cale prima biserică, adevărată cutie a Pandorei! Dogma cre-

[260] Sfântul Iustin Popovici, *op. cit.*, p. 136.
[261] Joseph Ratzinger, *op. cit.*, p. 45.
[262] Sorin Cerin, *Coaxialismul*, p. 53.
[263] *Ibidem*, p. 54.

Dumnezeu i se pare o blasfemie – ării omului după chipul și asemănarea lui ca și materialistului Ludwig Feuerbach. „*Cel mai mare rău posibil* pentru *Om este religia. Orice religie este o dogmă în care trebuie să te supui. În nici un caz Factorul Creator nu a dorit un Om servil și supus unor canoane de tipul dogmă, deoarece Omul nu este o dogmă în sine, iar prin dogmă Omul se depărtează și mai mult de străinul din El.*"[264] Nu e același lucru cu a spune că religia este *opiu pentru popor*? Parcă spusa marxist-leninistă era mai îngăduitoare. Cel mult, răul care este Biserica ar putea fi ameliorat în spiritul *New Age*, calea de acceptare a unei unificări „între religii", cu renunțarea la *dogmă* din partea fiecăreia. De ce? Fiindcă „*Un Om dogmatic nu este un Om liber. Străinul din Om este tocmai opusul dogmatismului, care este Oglinda înstrăinării de sine a Omului.*"[265] De-ar fi numai atât: „*Biserica este Oglindirea răului din Om la nivel social. Aruncați acest rău și odată cu acesta ve-ți* (sic!, n.n.) *alunga biserica, indiferent de religie. Să nu uităm că Dumnezeu nu ar exista fără diavol, că Binele nu poate fi fără Rău, întrucât nu ar avea cui* (sic!, n.n.) *să se raporteze.*" Este aici un enunț tipic sofistic, incluzând o nuanță de adevăr, cea referitoare la Bine și Rău, dar eronată flagrant în „ecuația" Dumnezeu/diavol. În *Antichrist...*, Sorin Cerin crede că dogma creștină l-a adus pe Dumnezeu „*în postura jalnică de prestidigitator*", făcându-l să recurgă la „*trucuri ieftine, dar periculoase pentru ființa umană.*"[266]

Ajunși aici, ar trebui să observăm că „paradoxurile" lui Sorin Cerin se fundează pe ceea ce Eminescu numea *falsificarea cântarului adevărului*. Mai mult, e vorba de o dublă falsificare: a conceptului de *dogmă* și a figurii *dublului romantic*. Falsificarea primului concept este tipic raționalistă, ajustabilă pe calapodul ideologiei comuniste, care arăta aceeași repulsie față de dogmele creștine. Ca să recurg la o comparație, a distruge *dogmele* creștine este ca și cum ai distruge *axiomele* din matematică. Bineînțeles că fără ele n-ar mai exista algebra axiomatică, bunăoară, cum fără dogme nu mai există creștinism. Firește, e posibilă o cădere în *dogmatism* (în toate domeniile, inclusiv în religie), dar asta nu are a face cu dogmele, care sunt adevăruri supraraționale. Constantin Noica demonstra că splendida civilizație și cultură europeană s-a clădit pe dogma Sfintei Treimi (Niceea, 325), adică dincolo de incapacitatea logicii aristotelice bivalente de a pricepe cum Unu poate fi, simultan, Trei. Dacă Sorin Cerin nu ne crede, ar trebui să vadă că și marea filosofie se poate dura pe conceptul de *dogmă*, cum a înțeles exemplar Lucian Blaga în excepționala lui operă *Eonul dogmatic*. Ba chiar

264 *Ibidem*, p. 68.
265 *Ibidem*.
266 Sorin Cerin, *Antichrist, ființă și iubire*, p. 22.

și marea poezie, „*întocma – dogma*", cum zice Ion Barbu în cartea lui in-
titulată *Joc secund.*

Cât privește cealaltă falsificare a cântarului adevărului, aceasta se ri-
dică pe siluirea conceptului de *narcisism*, cu mult mai primejdioasă de-
cât respingerea *dogmei*, căci are urmări ideologice catastrofale ce ar pu-
tea duce la sleirea și la dispariția ființei umane. Paradoxul este următorul:
narcisismul ne poate însoți – în ordine spirituală creștină – către *actul clar
de narcisism* al lui Ion Barbu, culme de rafinament estetic a „*setei de for-
me perfecte*" (Eminescu), sau, la antipod, către *homosexualism*, care este
una dintre variantele ideologice ale *corectitudinii politice*. Între acești doi
opuși pare aventurat, labirintic și dramatic, discursul filosofic al lui Sorin
Cerin. Cum pericolul vine dinspre a doua cale, voi încerca să atrag atenția
asupra acesteia.

În paginile autorului apare, obsedant, un misterios *străin* din noi
care ar fi urma *iubirii*, a *Luminii Divine* cu care ne-a înzestrat *Factorul
Creator*. Păcatul central al omului ar consta în aceea că ignoră aproape total
pe acel *Străin*, singurul care ne-ar putea izbăvi prin iubirea ascunsă odată
cu el. Nu mai este nevoie de un Dumnezeu exterior, ci de reîntâlnirea cu
Străinul din interior, pentru a accede la iubirea care nu poate fi înlesnită de
comuniunea creștină a Bisericii lui Hristos. Sorin Cerin admite că „*Unicul
lucru* **adevărat** (s.n.) *din viața unui om este iubirea!*"[267] Numai că *Adevărul*
nu-l Hristos, ci *Străinul* din noi, substitut al lui Dumnezeu. Omului îi va
veni foarte ușor să-l descopere pe *Străin* de îndată ce va ajunge să gândească
cu tot creierul (!) – nu doar cu 2% –, iar atunci „*religiile vor dispărea*"[268].
Problematic, fiindcă acel *Străin* non-antagonic seamănă izbitor cu imagi-
nea din oglindă a lui Narcis. Freud a vorbit de două stadii ale narcisismu-
lui: *primar* și *secundar*. Cel dintâi stă în firea lucrurilor, fiind un stadiu
natural de evoluție a copilului. Unele cazuri ale traumatizaților de război
însă l-au determinat pe Freud să identifice *narcisismul secundar*, semn al
întoarcerii pe o scară involutivă, blocând maturizarea individului chiar
când – biologic și intelectual – el pare matur. Starea aceasta este exem-
plar oglindită de mitul lui Narcis și al nimfei Echo. De altfel, Sorin Cerin
coroborează dezvăluirea *Străinului* cu/prin reflexia în oglindă, legată de
Iluziile Vieții, ca moment al conștientizării de sine. Privindu-se întâia oară
în oglinda apei, tânărul Narcis descoperă imaginea unui „străin" care-l
fascinează prin frumusețe, îndrăgostindu-se de el. Omul maturizat psiho-
sexual este heterosexual, îndrăgostindu-se de *celălalt* sex. Numai astfel
viața nu este amenințată/blocată și perpetuarea speciei umane este posi-

[267] Sorin Cerin, *Coaxialismul*, p. 99.

[268] *Ibidem*, p. 69.

bilă. Narcis însă își proiectează libidoul asupra lui însuși, deci asupra unui individ de același sex, în vreme ce rămâne surd la strigătele iubitei Echo. Aceasta este matricea psihică a homosexualității, la bărbați, și a lesbianismului, în cazul femeilor blocate în stadiul oglinzii. Narcisismul secundar – spune Freud – explică homosexualitatea și lesbianismul, nefiind vorba, așadar, de „perversiune" și „anormalitate" decât din perspectiva normalității heterosexuale. Condamnarea cetăților Sodoma și Gomora – în *Biblie* (Facere, 19:24) – atestă gravă păcătuire față de viață, față de maturizarea blocată a omului, narcisismul secundar având drept consecință capitală *dorința deviată* împotriva *dorinței verticale* (vezi lucrările fundamentale ale lui René Girard), cea din urmă refăcând legătura dintre om și Dumnezeu. Vom înțelege acum importanța capitală a Dumnezeieștii Întrupării în salvarea omului. Iisus îndeamnă pe om să creadă precum copiii aflați în armonia și curățenia narcisismului cosmic (Matei, 18:3), cel de regăsit și la marii poeți (v. Ion Barbu). Dacă narcisismul secundar al Sodomei și Gomorei s-ar generaliza, lumea ar dispărea, opacizându-se total. (Cea mai cumplită expresie literară și filosofică a căderii în narcisismul Sodomei este romanul Marchizului de Sade, *Cele 120 de zile ale Sodomei*[269]).

Homosexualismul postmodern, în lupta sa agresivă cu *Biblia* și cu creștinismul, încearcă să ne convingă de „normalitatea" condiției *gay*, invocând existența fenomenului și în antichitatea precreștină. Asta nu face decât să confirme importanța *schimbării la față* a lumii prin creștinism. Astfel, a descoperi în „*Străinul din noi*" sursa primordială a *iubirii*, iar nu în Dumnezeul Treimic, este o eroare imposibil de legitimat cu uneltele – fie și neo-ontologice – dualismului și ale logicilor de nivel 2, 3, 4 etc. Iubirea invocată de filosofia lui Sorin Cerin se află la distanță de eră geologică de *agapē* creștină. Paradoxul e că întreaga lui gândire se axează pe *iubire* – pentru care pledează convingător, expresiv, emoționant –, întorcându-se la *hristosferă*, la iubirea creștină (însă pe cărări „hoțești", de unde și teoria lui că stadiul umanist al evoluției omului și societății s-ar fonda pe *furt!*), în pofida ideologiei sale drapate filosofic. Totuși, drama lui e că se postează în afara creștinismului, deși trăiește un creștinism remanent! Dar un eros exclusiv autocentrat nu se ridică nici măcar la nivelul *iubirii-pasiune*, în care au încremenit catarii și albigenzii, în erezia lor neoplatonică[270]. În definitiv, este vorba de un simptom narcisiac de care omul matur este vindecat, chiar dacă în afundurile psihicului nostru conservăm toate stadiile de evoluție. Problema e să nu te fixezi, traumatic, în unul din stadiile evoluției naturale și spirituale.

[269] A se vedea analiza magistrală a lui Michel Onfray, în *O contraistorie a filosofiei. Extremiștii Luminilor*, vol. 4, trad. de Dan Petrescu, Editura Polirom, Iași, 2009, pp. 318-327.

[270] Vezi Denis de Rougemont, *Iubirea și Occidentul*, 1939, 1956, 1972.

Creștinismul nu condamnă pe homosexuali, ca indivizi –, căci compasiunea hristică se adresează tuturor oamenilor –, dar nu poate rămâne indiferentă la ideologia numită *homosexualism*, componentă a marxismului cultural (ca și *feminismul* radical), care se folosește de o minoritate în cu totul alte scopuri decât o reală grijă față de soarta ei, adevărata apărătoare a acesteia fiind Biserica. Desigur, erosul filosofic pentru care pledează Sorin Cerin n-are contingență cu preconizata civilizație *gay*, dar ar putea fi exploatat de ideologia *political correctness*, care e o variantă de marxism cultural menit să înlocuiască defunctul marxism economic[271]. De altfel, mileranismul său monist-dualist conservă afinități marxiste grefate pe socialismul utopic, când îmbracă haine explicit ideologice. Sorin Cerin condamnă comunismul nu pentru esența lui antiorganicistă, raționalist-utopică, ci fiindcă ar fi fost deviat în dictatură colorată… național: *„Această dictatură nu era câtuși de puțin socialism[,] ci un sclavagism de tip naționalist, forțat.* Acest *sclavagism naționalist* s-a datorat celor care au întinat numele socialismului, folosindu-se în mod samavolnic de acesta."[272] Dar sunt aproape faimoasele cuvinte ale lui Ion Iliescu din momentul când a preluat puterea, condamnând… *întinarea* comunismului de către Ceaușescu! Mai mult de atât – crede Sorin Cerin –, nu socialismul a clacat economic, ci *„sclavagismul naționalist al domnilor pământeni"*[273]. *Sclavagismul naționalist* este echivalat cu *odiosul* capitalism, care este o *„dictatură la fel de feroce"*. Revenirea României la capitalism – după 1989 – și-ar avea rostul doar în măsura în care țara se va dezbrăca atât de *sclavagismul naționalist*, cât și de ferocele capitalism, spre a trece la *adevăratul socialism*. Condiția: regăsirea *Străinului* din noi cu care să ne împrietenim, ajunși la un *„consens între suflete"*[274]. Se va pune capăt omului de azi și de ieri, *„prin excelență o ființă schizofrenică"*, făcându-se saltul la *omul nou*, capabil să gândească cu toți neuronii și să construiască ceea ce *„dictatura naționalistă"* a compromis. Astfel preconizează Sorin Cerin noul internaționalism, rebotezat ca *globalism*.

Final coșmaresc, precum ultimul enunț din *Cugetări esențiale*: *„Viața este târfa Lui Dumnezeu."* El încearcă, totuși, să-și nuanțeze doctrina în *Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group* (2007), depășind *umanismul* raționalist pe care i l-am atribuit în paginile de mai sus, chiar dacă nu în acord cu creștinismul, în genere, și cu Ortodoxia strămoșească. De

[271] A se vedea, între alte lucrări, *Corectitudinea politică. „Religia" marxistă a noii ordini mondiale*, coord. William S. Lind, Andrei Dîrlău, Irina Bazon, *Editura Rost*, București, 2015.
[272] Sorin Cerin, *Coaxialismul*, p. 104.
[273] *Ibidem*, p. 105.
[274] *Ibidem*, pp. 103, 106.

vid Rockfeller și cei din familia Rothschild. Membrii (între 100 și 180, cum se vehiculează) țin totul secret, nu dau comunicate de presă la întâlnirile anuale – neînregistrate nicăieri – și, evident, nu au pagină de internet. Teza lor centrală este că a trecut vremea *statelor naționale* (nu de aici și repulsia față de *național*, manifestată atât de iresponsabil și de Sorin Cerin?), teză care-și trage sorgintea din marxismul cultural al *Școlii de la Frankfurt* – același, de fapt, cu marxismul economic reșapat –, marxism care se vrea doar *spiritual* și din care a crescut ideologia *corectitudinii politice*, suportul mult așteptatului *Globalism* și de către Sorin Cerin, încrezător într-o societate „spiritualistă", *„fără să facă diferență între rase, sexe, etnii sau alte cauze care ar putea genera discriminare"*[276]. Cum să nu genereze *discriminare*, când ținta criminală a noilor discriminatori o constituie popoarele, îndeobște cele creștine? Ba chiar și rasa albă, după proaspăta directivă a lui George Soros, doctrinarul globalismului neomarxist, care amenința în ziarul suedez *Nya Dagbladet* din 9 martie 2014: *„A simți și chiar [a] crede că rasa albă este inferioară în fiecare plan imaginabil este natural, având în vedere istoria sa și documentele curente. / Fie ca țara vestică a rasei albe să piară în sânge și suferință. / Trăiască societatea multiculturală, rasial amestecată și societatea ecologică fără clase!"* E aici un nazism de semn întors. Cât de mult iubește Soros Europa, o arată și ziarul austriac *InfoDirect*, conform căruia miliardarul „umanist" nu este străin de finanțarea masivelor imigrații recente către bătrânul continent. Nu așa ceva se ascunde și după pulberea zeiască a întrunirilor secrete ale *Grupului Bilderberg*? Se împlinesc 63 de ani de când există *Bilderberg Group*, cam tot pe atâta cât a durat comunismul sovietic. Omenirea, estimp, nu a fost fericită cu nimic. Războiul economic este la fel de spoliator ca războiul militar, care continuă să bântuie. De ce nu am avea mai multă încredere în intelectuali români, cu bogată experiență politică și economică globală, precum Călin Georgescu (autor, între altele, al cărții *Cumpăna României, Editura Christiana*, București, 2016), realmente îngrijorat de destinul României din ultimii 25 de ani? Într-un interviu din 6 martie 2014, Călin Georgescu atrăgea atenția: *„România are nevoie de o conducere capabilă să se opună proiectelor geopolitice care vizează distrugerea statelor naționale și transformarea țării într-un teren de vânătoare economică (masacrarea faunei, vânătorile cu acte mai mult sau mai puțin în regulă sunt un capitol la fel de trist). România trebuie să găsească o poziție de echilibru între forțele geopolitice globale și să învețe să negocieze cu puterile lumii, având ca ancoră doar interesul național."* De altfel, și Sorin Cerin, oricât de credul al fi în ideologia globalismului, simte că aceasta ne poate duce, la fel de bine, și în infern.

[276] *Ibidem*, p. 21.

De aceea, îmi place să cred că nu *Bilderberg* este Dumnezeul pe care pariază Sorin Cerin, ci acela al *Iubirii* – cum sună şi titlul recentei sale cărţi –, iubirea din poezie şi din cele mai reuşite pagini ale filosofiei sale, cea din aforisme, din care citez câteva care pot birui timpul:

„Fiecare iubire este un poem al destinului."
„În iubire nu mai există matematică, ci numai simţire."
„Nu există sfinţenie mai mare decât iubirea."
„Lumea este clădită din tălpile însângerate ale dorului tăiat de cioburile iubirii."
„Iubirea este unica minciună adevărată."
„Ura este cămaşa de forţă a iubirii."
„Paradisul unora este infernul altora."
„Sfinţenia este calea prin care infernul încearcă să devină paradis."
„Un om fără Dumnezeu este ca o literă fără cuvânt."
„Roua dimineţii este lacrima nopţii."
„Istoria este biblia păcatelor omenirii."
„Morala este arta de a administra păcatele."
„Multe vorbe, multă deşertăciune."
„Tăcerea este cel mai adânc strigăt al inimii."
„Nimeni nu poate fi nimeni cât există Dumnezeu."

Dar acest Dumnezeu al iubirii nu poate fi decât Iisus Hristos, Capul Bisericii Ortodoxe (care este trupul Lui), *„Maica neamului românesc"* – cum a numit-o Eminescu –, iar nu cum apare în fantasmele raţionalist-nihiliste de care s-a lăsat ispitit şi Sorin Cerin. Geniul eminescian – catalogat de unii ignoranţi, fie şi lustruiţi, ca „ateu"– ştia ce spune privitor la iubire şi la Iisus Hristos. Reamintesc geniala lui reflecţie, citată şi în alte două eseuri din acest volum: *„Învăţăturile lui Buddha, viaţa lui Socrat şi principiile stoicilor, cărarea spre virtute a chinezului Lao-tse, deşi asemănătoare cu învăţămintele creştinismului, n-au avut atâta influenţă, n-au ridicat atâta pe om ca Evanghelia, această simplă şi populară biografie a blândului nazarinean a cărui inimă a fost străpunsă de cele mai mari dureri morale şi fizice, şi nu pentru el, pentru binele şi mântuirea altuia. Şi un stoic ar fi suferit chinurile lui Hristos, dar le-ar fi suferit cu mândrie şi dispreţ de semenii lui; şi Socrat a băut paharul cu venin, dar l-a băut cu nepăsarea caracteristică virtuţii civice a antichităţii. Nu nepăsare, nu dispreţ, suferinţa şi amărăciunea întreagă a morţii au pătruns inima mielului simţitor şi, în momentele supreme, au încolţit iubirea în inima lui şi şi-au încheiat viaţa pământească cerând de la tată-său din ceruri iertarea prigonitorilor*

Astfel a se sacrif
timent de dato
mă a existenţei
monie şi aspirin
În faţa ac
ideologii corect

Timpul, VI, n

e Dumnezeul pe care
al recentei sale cărți –,
filosofiei sale, cea din

simțire."

dorului tăiat de cio-

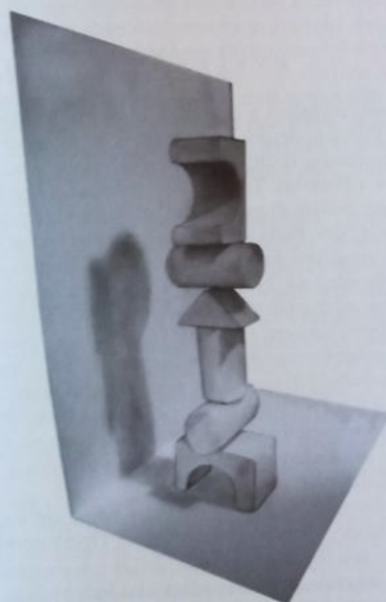
i să devină paradis."
vânt."

zeu."

Iisus Hristos, Capul
amului românesc" –
ntasmele raționalist-
l eminescian – cata-
ce spune privitor la
ecție, citată și în alte
a, viața lui Socrat și
Lao-tse, deși asemă-
atâta influență, n-au
populară biografie a
cele mai mari dureri
area altuia. Și un sto-
cu mândrie și dispreț
l-a băut cu nepăsarea
re, nu dispreț: sufe-
ma mielului simțitor
a lui și și-au încheiat
rtarea prigonitorilor

Astfel a se sacrifica pe sine pentru semenii săi, nu din mândrie, nu din sentiment de datorie civică, ci din iubire, a rămas de atunci cea mai înaltă formă a existenței umane, acest sâmbure de adevăr care dizolvă adânca dizarmonie și asprimea luptei pentru existență ce bântuie natura întreagă."[277]

În fața acestor cuvinte, toate fantasmele venite dinspre bilderbergi și ideologii corectitudinii politice cad în pulberea nimicniciei.

[277] *Timpul*, VI, nr. 81, 12 aprilie 1881, p. 1.

CUPRINS

Sfinții Români
ASOCIAȚIA

SCARA
Editura

axa.info.ro
editurascara.ro
editurascara@gmx.com

Sfinții Români
Asociația

Piatra de încercare a oricărei anamorfoze stă în găsirea punctului capabil să reconstituie imaginea reală a obiectului deformat. Altfel spus, anamorfoza implică doi timpi: cel al deformării (deconstructivist) și cel al „reconstrucției”. De aceea, în orice anamorfoză stă pitită o pseudomorfoză, menită însă a pregăti rațiunea pentru aflarea adevărului. Ceea ce fusese deformat în oglinzile diferite din labirintul *lumii*, trebuie regăsit prin oglinda cea „dreaptă”, *totalizantă*.

SCARA
Editura

